

Μνήμη ιεραποστόλου π. Κοσμά Γρηγοριάτη (π. Μιχαήλ Χριστοδουλίδης)

/ [Πεμπτούσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Συμπληρώθηκαν στις 27 Ιανουάριου 2017 είκοσι οκτώ χρόνια από την κοίμηση του μακαριστού Ιεραποστόλου του Ζαΐρ (σημερινό Κονγκό) π. Κοσμά Γρηγοριάτη. Τιμώντας τη μνήμη του μάρτυρα Ιεραποστόλου, πού υπήρξε και ο πνευματικός ιδρυτής του Ιεραποστολικού Συνδέσμου, θεωρήσαμε χρέος μας να αναδημοσιεύσουμε το παρακάτω κείμενο. Γράφηκε λίγες ημέρες μετά την εκδημία του και αναδεικνύει την προσωπικότητα του παπα-Κοσμά, την πίστη του στον Χριστό, την εκκλησιαστικότητά του και το αγωνιστικό και θυσιαστικό του φρόνημα.

Ο Ιεραπόστολος

του π. Μιχαήλ Χριστοδουλίδη

«Τελειωθείς εν ολίγω επλήρωσε χρόνους μακρούς·

αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού...»

(Σοφία Σολ. 4,1314)

Όταν πριν από 4 περίπου μήνες είχα την χαρά να καλωσορίσω εκ μέρους του Παγκυπρίου Ομίλου Εξωτ. Ιεραποστολής «Άγ. Κοσμάς ο Αιτωλός», τον Ιεραπόστολο Κοσμά Γρηγοριάτη, πού επισκεπτόταν την Κύπρο για πρώτη φορά, δεν περίμενα, πώς, σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, θα είχα το τραγικό προνόμιο

να τον νεκρολογήσω κιόλας.

Ο αναπάντεχος, αλλά και σκληρός τρόπος του θανάτου, μάς έχει όλους συγκλονίσει. Σε μία εποχή, πού η Ορθοδοξία στο Κολουέζι ανθούσε και

επεκτεινόταν συνεχώς με τη φωτισμένη ηγεσία του, ο Θεός, πού εξουσιάζει τη ζωή και τον θάνατο, μέσα στο ανεξερεύνητο σχέδιο έκρινε, πώς ο π. Κοσμάς τελειώθηκε σε τόσο σύντομο χρόνο. Γι' αυτό και τον κάλεσε πρόωρα κοντά Του. Ήταν μια υπέρμετρη τιμητική προαγωγή, πού συνοδευόταν με ουράνια μετάθεση. Τώρα πιά, δεν θα συλλειτουργεί με τους αγαπημένους του ιθαγενείς κληρικούς, αλλά, «ένδον επουρανίου ναού», θα κυκλώνει τον θρόνο τής Χάριτος ιερουργώντας με τα πάμφωτα τάγματα των άγιων και των αγγέλων.

Μου δόθηκε η ευκαιρία, να γνωρίσω το επιτελούμενο στο Κολουέζι έργο, μέσα από τις στήλες των ιεραποστολικών περιοδικών: «Εξωτερική Ιεραποστολή», «Φως Εθνών» και «Πάντα τα έθνη», αλλά και μέσω των ενημερωτικών φυλλαδίων και επιστολών, πού κατά καιρούς το εκεί Ιεραποστολικό Κλιμάκιο και ο ίδιος προσωπικά μας απέστειλαν. Ταυτόχρονα, είχα την ανεπανάληπτη ευλογία μονάχα έτσι μπορώ να τη χαρακτηρίσω να τον γνωρίσω, να τον ζήσω, να τον συνοδεύσω και να συναναστραφώ μαζί του, για 5 έστω ημέρες (5-10/10/88), κατά το πρόσφατο ταξίδι του στην Κύπρο.

Έτσι έδινε, από την πρώτη στιγμή, την αίσθηση μιας μακρόχρονης, αδελφικής γνωριμίας και αισθανόσουν πολύ άνετα μαζί του. Μέσα στο τόσο σύντομο αυτό διάστημα μάθαμε πολλά και ακούσαμε όσα θαυμαστά, η χάρη του Θεού επιτελεί

στις ζούγκλες τής Αφρικής. Θαύμασα τον άνθρωπο αυτό, τον μοναχό, τον Ιεραπόστολο, τον πνευματικό εργάτη, πού στο πρόσωπό του συνταιριάζονταν αρμονικά η απλότητα με την ευλάβεια, η έμφυτη καλωσύνη με την απέραντη ψυχική ομορφιά, η έντονη και ακάματη δραστηριότητα με το ησυχαστικό πνεύμα, η πραότητα με την αποφασιστικότητα, η αυτάρκεια μαζί με την ολιγάρκεια. Είναι γι' αυτό ακριβώς, πού ο πρόωρος και αδόκητος θάνατός του έχει φτωχύνει πολύ τους στρατιώτες και φίλους τής Ιεραποστολής.

Όπως ο ίδιος μού έχει υπαγορεύσει, στο βιογραφικό του σημείωμα, πού αποτελεί ίσως την τελευταία του αυτοβιογραφία, γεννήθηκε στο Κιλκίς Θεσσαλονίκης το 1942. Μετά το Δημοτικό Σχολείο, φοίτησε σε Νυκτερινή Τεχνική Σχολή, καθώς και σε Σχολή Εργοδηγών, από την οποία απεφοίτησε το 1963. Φοίτησε στο Νυκτερινό Γυμνάσιο Πειραιώς και την 'Ανώτερα Ριζάρειο Σχολή Αθηνών, με σκοπό να μάθει τα «παπαδίστικα», όπως έλεγε, και να προετοιμαστεί έτσι για το ιερατικό στάδιο. Παρόλον τούτο, ένας από τους καθηγητές του, πού ήσαν Καθηγητές τής Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου, τον ζήτησε για βοηθό του, θέση πού απέρριψε, γιατί από χρόνια μέσα του είχε ριζώσει η ιδέα τής ιεραποστολής. Ο Θεός το έφερε έτσι, έλεγε, ούτως ώστε ό,τι είχα παρακολουθήσει στη ζωή μου και όσες γνώσεις απέκτησα, να μου χρειαστούν αργότερα στην ιεραποστολή. Σεμινάρια πρώτων βοηθειών, κατηχητών και ιεραποστολής, δίπλωμα εργοδηγού, κελευστής πολεμικού ναυτικού, ακόμα και υποβρύχιες καταδρομές, πρόσθετε, αστειευόμενος.

Στα 18 του χρόνια, ένωσε το πρώτο σκίρτημα για την Εξωτερική Ιεραποστολή, σε μια από τις διαλέξεις του λαϊκού τότε, σήμερα δε Επισκόπου Ανδρούσης Αναστασίου Γιαννουλάτου, Τοποτηρητού της Ιεράς Μητροπόλεως Ειρηνουπόλεως. Διατηρούσε αλληλογραφία με τον πρωτοπόρο Ιεραπόστολο Χρυσόστομο Παπασαραντόπουλο και μέσα του ο πόθος τής ιεραποστολής σιγόκαιε, μέχρις ότου η κλίση έγινε κλήση και πρόσκληση για την Αφρική. Το 1975-76, διακόπτοντας τις σπουδές του στη Ριζάρειο, εργάστηκε σκληρά κι έκτισε 8 ναούς στο Κολουέζι.

Εντάσσεται αργότερα στην αγιορείτικη αδελφότητα Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, όπου παραμένει 2 χρόνια και από το 1978 μέχρι 27 Ιανουαρίου 1989,

πού ο Θεός τον κάλεσε κοντά Του, ιερομόναχος πλέον τής Μονής Γρηγορίου, πρόσφερε αφειδώλευτα τις υπηρεσίες του, ως υπεύθυνος του Ιεραποστολικού Κλιμακίου Κολουέζι, περιοχής Σάμπα, στο Ζαΐρ.

[Συνεχίζεται]